

WOENSDAG 24 FEBRUARI.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden. —

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Doelmatige bezuinigingen.

AFSCHAFFING VAN HET ATHENAEUM TE FRANEKER. — AFSCHAFFING VAN HET GROOTSTE GEDEELTE DER TOELAGEN VOOR DE AFDEELING Wetenschappelijke instellingen en ondernemingen, VOORKOMENDE OP DE BEGROOTING VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN; BESPARING VAN f50,000.

Als maatregel van bezuiniging is er meermalen gesproken van de afschaffing der Utrechtsche hoogeschool; drie hoogeschoolen schenen overbodig. — Maar waarom niet liever begonnen met de afschaffing van het athenaeum te Franeker? Wat beduidt een athenaeum te Franeker? Indien het ten behoeve der stad bestaat, zoo bekostige het de stad, gelijk de overige athenaea door de steden, waar zij gevestigd zijn, bekostigd worden. Het athenaeum te Franeker is het eenige, hetwelk uit 's lands gelden betaald wordt. Het kost, behalve deszelfs aandeel aan de medailles en academische jaarboeken, f19,860. Bij de afschaffing van dit athenaeum zou dus de staat f20,000 winnen. En wat zou er de wetenschap bij verliezen? Zijn er in ons land buitendien geene inrigtingen van hooger onderwijs genoeg? Zijn de mannen van wezenlijk talent zoo talrijk, dat men in Nederland een half dozijn zoodanige inrigtingen goed bezetten kan? — Ware het niet veel beter eene of twee inrigtingen voor het hooger onderwijs te hebben, waar alle vakken goed waren bezet, dan een aantal waar steeds het een of ander, en dikwijls in hoogen graad, te wenschen overblijft?

Bij de afschaffing van het athenaeum van Franeker kan de wetenschap slechts winnen, en bespaart de schatkist f20,000.

Voorts vinden wij op de begrooting voor het departement van binnenlandsche zaken, onder de 35^e afdeeling, de volgende posten, voor *Wetenschappelijke instellingen en ondernemingen*:

1. Koninklijk Nederlandsch instituut van wetenschappen, letterkunde en schoone kunsten te Amsterdam, f 16,500
2. Wetenschappelijke ondernemingen » 2,000
3. Aanmoediging tot het uitgeven van boekwerken » 4,000
4. Inteekening van boekwerken, enz. » 8,500
5. Eeremedailles als belooningen » 700
6. Aanmoedigings-middelen van geleerdheid, enz. » 19,700

f 51,400.

Te zamen een en vijftig duizend vier honderd gulden; waarop wij meenen dat zeer goed f30,000 kunnen worden bespaard.

Vooreerst schroomen wij geenszins te beweren, dat, wat men eigenlijk gewoon is onder geleerdheid te verstaan, bloote geleerdheid, eene der nuttelooste zaken op aarde is. Wetenschap, die geen wezenlijk, bewijsbaar nut aanbrengt, beteekent niets. Een geleerde die allerlei manuscripten of bouquins kent, welke geen andere onderscheiding bezitten dan hunne oudheid, of bijzondere soort van schrift of druk; een geleerde die alle wisselval-

ligheden der letter *k* of *l*, in-ik weet niet hoe veel talen, heeft nagegaan; die precies weet hoe onze grootvader de Angelsaks, of onze oom de Celt dit of dat woord heeft uitgesproken; een geleerde, die alle mogelijke kapellen of steentjes bij naam en toenaam kent, zulke geleerden mogen voorwerpen zijn van aanstaring voor het goede volk en de goede bakkers, — maar in 's hemels naam, wat nut hebben zij ooit op aarde gedaan? Wat raakt het toch hoe zoo'n Angelsaks, een woeste dronkaard gewoonlijk en niet veel beschaafder dan zijn hond, een woord heeft uitgesproken? En wat hebt gij aan een persoon, die u wel zeggen kan hoe dit kapelletje of dat steentje heet, doch u verbaasd aanziet als gij hem vraagt wat nut men er uit kan trekken. O 't is allerinteressants! zal hij zeggen, en hij zal steeds een nog grooter beuzelaar vinden die hem allerinteressants gelieft te noemen. Er leeft in Nederland, in het koninklijk 's Gravenhage, een zekere heer WESTREENEN VAN TIELLANDT, hij is baron, en ook, gelooven wij, directeur van de koninklijke (uit 's lands kas met f7000 jaarlijks betaalde) bibliotheek. Ziedaar nu juist zoo'n geleerde, die allerlei oude boekjes en manuscriptjes kent, die in de historie van *k* en *l* doorkneed is, en er van tijd tot tijd geniepig een vertoog over schrijft, op eigen kosten laat drukken, en dan aan medegeleerden en vorstelijke personages rondzendt. Daarop ontvangt hij dan steeds een nieuw diploma van de hemel weet welk geleerd genootschap, of krijgt een kruis of eene ster van een' kouseband, een bad, een vlies of het een of ander beest. De man is zoodanig behangen met decoratiën, dat hij op een gecostumeerd of gemaskerd bal nooit iets anders behoeft aan te doen dan zijne linten en kruisen. Een der aardigste gezegden van den afgetreden koning, — aan zeer vele maakte Z. M. zich niet schuldig, — was dan ook het antwoord aan den heer WESTREENEN gegeven, toen deze hem verlof verzocht om een zijner laatste orde-toezendingen te mogen aannemen: »o mijnheer, WESTREENEN, mij is 't wel, als gij het met uwen kleermaker kunt vinden!»

Nu, voor zoodanige personen, overigens waarschijnlijk zeer achtenswaardige burgers en geabonneerden op den *Kunst- en Letterbode*, is dan eigenlijk een Instituut bestemd: zonder Instituten zouden zoodanige heeren zich in hunne respectieve boeken- of insecten-kamers dood vervelen. Behoefden wij nu daarvoor niet f16,500 jaarlijks te betalen, zoo zouden wij er vrede mede hebben; wij zouden zeggen: zacht ruste op hen het koninklijk Nederlandsch Instituut. Maar nu de natie dat koninklijk Instituut gelijk alle andere koninklijke zaken, betaalt, — nu meenen wij te mogen vragen: wat nut trok de natie ooit van dat Instituut? Wat deed dat Instituut ooit voor wezenlijke kennis? Wat deed het zelfs ooit voor onze taal? Gaf het ooit een Woordenboek, al ware het ook even onbeduidend en onvolledig als dat van professor SIEGENBEEK, gaf het ooit eene Spraakkunst uit? Niets van dien aard. Nooit, bedriegen wij ons niet, vernam men er iets anders van, dan dat het jaarlijks eene bijeenkomst, eene vervelende redevoering houdt, le-

den en correspondenten kiest, eene prijsvraag mischien uitschrijft, dineert, de gezondheid van den regerende koning drinkt, en naar huis gaat. En daarvoor betalen wij dan jaarlijks f16,500.

Voorts valt het moeilijk te beseffen waartoe de verschillende posten: *wetenschappelijke ondernemingen* f2,000, *aanmoediging tot het uitgeven van boekwerken*, enz. f4000, *intekening van boekwerken*, enz. f8,500, *aanmoedigingsmiddelen van geleerdheid* f19,700, dienen. Is dan de *intekening op boekwerken* (intekening van boekwerken is geen Hollandsch) geene *aanmoediging* tot het uitgeven van boekwerken, en zijn die *intekeningen* en *aanmoedigingen* geene *aanmoedigingsmiddelen van geleerdheid*? Zoo ja, hetgeen wel niemand, » zelfs de heer FRETZ, » zal ontkennen, waarom er dan *verschillende* rubrieken van gemaakt, waarbij men, om de dwaasheid nog opvallender te maken, enz. bijvoegt. Indien men mij geld vraagt voor iets enz. zoo weet ik immers toch niet bepaald, waar mijn geld voor dienen zal?

Het is wezenlijk als studeerden onze ministeriële beambten er op, om alles zoo gek mogelijk te maken.

In plaats nu van al die verschillende woorden: *Wetenschappelijke ondernemingen*; — *Aanmoediging tot het uitgeven van boekwerken*; — *Intekening van (op) boekwerken*, enz.; — *Aanmoedigings-middelen van geleerdheid*, enz. — stelle men eenvoudig: *Aanmoediging van wetenschap* f20,000.

Daaronder kunnen dan ook de *Eeremedailles als belooningen* behooren, die thans voor f700, uitgetrokken zijn, ter wyl zij over 1840 slechts voor f300 uitgetrokken waren. Vermoedelijk zijn het de huldigungs-penningen welke men de Amsterdammers naar het hoofd geworpen heeft, die hier à f400 onder de *Eeremedailles ALS BELOONINGEN* figureeren. Waarom wij anders dit jaar voor dat artikel f700 in plaats van f400 moeten betalen, is min of meer duister. Zijne Exc. van binnenlandsche zaken deelt wellicht in een eerstvolgend discours dienaangaande een en ander mede.

f20,000 in blanco voor *Aanmoediging van wetenschap* schijnt geenszins karig. Welke is de wetenschap die moet worden aangemoedigd? Geenszins, meenen wij, die *geleerdheid*, waarvan wij boven spraken, en waarvan, als iets zeer onnoozels, onze ministers waarschijnlijk groote voorstanders zijn. En wordt nuttige wetenschap door onzen minister aangemoedigd? In welk geval? Er is nu veel sprake van het oprigten van krankzinnigen-gestichten; heeft de heer DE KOCK aan dat een of ander kundigen geneesheer, die zich aan het vak wijden wilde, gelden gegeven ten behoeve van eene wetenschappelijke reis, om in Duitsland, Frankrijk of Engeland dergelijke gestichten te bezigtigen? Dit ware dan toch eene gepaste besteding van gelden, tot *wetenschappelijke ondernemingen* ingewilligd. Wat zijn dan 's ministers *aanmoedigings-middelen van geleerdheid* die ons nu f19,700, (f230 meer dan in 1840) kosten? Welke is de geleerdheid die de heer DE KOCK aangemoedigt, Waartijk f20,000 in blanco, en dat nog, zouden wij verlangen, onder reserve van nadere opheldering,

verleend, schijnt ons ruim voldoende; is er bij eene bijzondere gelegenheid meer noodig, dan kan het uitdrukkelijk worden aangevraagd.

Dus, het overbodige Athenaeum te Franeker (à f 20,000) afschaffende, en in plaats van de f 51,400, voor de rubriek Wetenschappelijke instellingen en ondernemingen (waaronder in de eerste plaats het Instituut à f 16,500 figureert) f 20,000 voor aanmoediging van wetenschap stellende, besparen wij, zonder eenig nadeel voor de ware wetenschap, f 50,000. Zoodra Nederland derhalve een anderen minister van binnenlandsche zaken krijgt, zouden wij het Zijne Exc. in ernstige overweging geven.

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

In de *Oesterreichische Beobachter* leest men: Met bijzondere gelegenheid zijn hier berigten uit Konstantinopel van 1 februari ontvangen. De divan hield zich toen bezig met de uitvaardiging van den investituur-firman voor den pacha van Egypte. Den 31sten januari had men te Konstantinopel uit Marmorizza tijding gekregen dat de Ottomannische vloot, bestaande uit 8 linesschepen, 8 fregatten en 1 brik, die Alexandrië den 20sten en 21sten had verlaten, den 24sten in de haven van Marmorizza aangekomen was.

ZWEDEN.

Stockholm, 3 febr. Groot opzien baart hier het in onze bladen veelvuldig ter sprake gebrachte gedrag van den vertegenwoordiger eens grooten monarchs die met onzen koning persoonlijk bevriend is. Deze diplomaat, wiens naam ook in de geschiedenis van den laatsten tijd dikwijls voorkomt, moet zich beleedigen hebben veroorloofd tegen eene hofdame, die ook een' historischen naam draagt, en zich aan een' hofbediende hebben vergrepen, later echter het geheele vooral aan eenen hoogen ambtenaar plegtig hebben ontkend. Een zoo ongehoord voorval, in het paleis zelf, heeft natuurlijk de algemeene oplettendheid zeer getrokken en tot de onaangenaamste toelichtingen aanleiding gegeven, ofschoon men overtuigd is dat juist de persoonlijke betrekkingen van onzen koning tot dien monarch eene scherpere vervolging van het onderzoek, tegen de bedienden aangevangen, niet veroorloven. (H. C.)

PRUISSEN.

Berlijn, 15 febr. Gisteren middag is de gravin d'Oultremont, van welke de dagbladen gedurende den laatsten tijd zoo veel gewag maakten, te Berlijn aangekomen en in het *hôtel de Petersbourg* afgestegen. Terstond na hare aankomst begaf zich de koning van Holland (waarschijnlijk wordt hier de graaf van Nassau bedoeld en niet Lodewijk Bonaparte) die zijne rustdagen hier schijnt te willen uitleven, naar haar toe, en ontving ze op het vriendelijkst (*aufs Freundlichste*). Wanneer de gravin, die tot nog toe een streng incognito bewaart, misschien als gravin van Nassau in uitgebreider gezelschappen zal worden geïntroduceerd, schijnt nog niet bepaald te wezen, gelijk men aangaande het tijdstip der aanstaande verbintenis nog niets zekers vernemen. (Leips. Allg. Zeit.)

Berlijn, 16 febr. Eergisteren kwam de gravin d'Oultremont, vergezeld van een' broeder, hier, uit 's Gravenhage, aan. Zij nam haar intrek in het *hôtel de Petersbourg* doch betrok reeds gisteren eene particuliere woning in de Berenstraat. Bij de aanwezigheid van den heer graaf van Nassau, spreekt de stad ter deze gelegenheid veelvuldig van een ophande huwelijk tusschen laatstgenoemden en de gravin; men deelt elkander het vermoeden mede, dat de heer graaf gedurende zijne aanwezigheid bij zijne doorluchtigste dochter, prinses Albrecht, dezelve bewogen heeft om voor zoodanig huwelijk te stemmen. De heer graaf is voornemens het getal zijner goederen in Silezië door aankoop te vermeerdereu, en heeft, naar men zegt, eenen aanzienlijken Sileziër daarmede belast. Men onderstelt dat hij zich in Silezië vestigen, doch hier de wintermaanden doorbrengen zal; het paleis van Oranje, onder de Linden, wordt werkelijk in orde gebragt. Een gerucht zegt dat de heer graaf, eenige dagen geleden, een millioen gulden in papier aan zijne dochter geschonken heeft. (Köln. Zeit.)

ENGLAND.

Londen, 19 febr. Men heeft tijdingen uit New-York tot 2 dezer. Hetgeen men daarin betreffende den heer MacLeod vindt, is lamelijk uiteenloopende. Hij schijnt op vrije voeten gesteld te zijn geworden, doch een woe-

dende hoop gemeen schijnt hem aangevallen en op nieuw naar de gevangenis gebragt te hebben.

De *Courier* zegt, dat, bijaldien deze geruchten zich bevestigden, het ongerijmd zoude zijn te onderhandelen met eene regering, die de wetten des lands niet weet te doen oerbiedigen, en dat de beste en misschien eenige onderhandelaars zouden zijn *Stoford* en *Napier* met een eskader oorlogschepen, welke tegenwoordigheid in de Middellandsche zee thans onnoodig is geworden. Het dagblad voegt er bij, dat, bijaldien men de Engelschen van Boven-Kanada liet begaan, zij er gemakkelijk in zouden slagen om de vredes-artikelen te New York zelf te regelen, gelijk zij in het begin der oproerige bewegingen in Kanada de gerevolteerden voor zich heen hadden gedreven.

FRANKRIJK.

Parijs, 20 febr. Schier al de dagbladen van heden bevatten uitvoerige artikelen over het rapport van den heer *Jouffroy*, in welke de binnen- en buitenlandsche staatkunde van het tegenwoordig kabinet en deszelfs maatregelen van gestrengheid tegen de drukpers behandeld worden, door de partijen met groote hevigheid, door de organen van het ministerie met niet minder nadruk. De *National* onderscheidt zich als gewoonlijk door zijne bitterheid en scherphoud van toon. Wat is, roept hij uit, de ondankbaarheid van dit land toch groot! Europa heeft sinds 10 jaren de hand in onze zaken; het heeft ons gedwongen af te zien van België, Ancona te ontruimen, Polen te verlaten, Italië van ons te stooten, Spanje van ons te vervreemden, den pacha te verraden, overal te wijken, alle onze bezittingen te verliezen, en nog stellen wij geen vertrouwen in Europa! Gij wordt zoo wonder wel door zijnen invloed geregeerd, en gij zegent het niet! Eindelijk, gij hebt er den heer *Guizot* aan te danken, dien sterken, dien schranderen diplomaat, in wiens briefwisseling als gezaat zoo veel doorzigt, zoo veel diepen grondig inzien doorstraalt. Het heeft zijne weldaden voltooid door u dien man, zijn liefste troetelkind, te geven, en gij werpt u voor de staatkunde van Europa niet op de knieën, even als de heer *Jouffroy*! foei, de Fransche revolutie heeft u zeer slecht gemaakt. Verder zegt de *National*: gij ziet de twee gedeelten van het rapport; de buiten- en binnenlandsche staatkunde van Europa hebben hun verband. De beide halfeelen van deze sfeer voegen aan een; het stelsel heeft zijne harmonie en eenheid. Geyoel van nationale waardigheid is eigenbelang; behoefte aan vooruitgang is eene revolutionaire ziekte. Buitenlands zijn invloed verliezen, zijne grootheid verlagen, zijne magt verzwakken, dat is den weg van het buitenland bewandelen; dat is glorie en kracht. Gebukt blijven onder eene wetgeving, die kwaad sticht, zich onderwerpen aan het stilzwijgen, aan de werkeloosheid, zich eene democratie noemen, om het plantenleven van niets doende maatschappijen te leiden, dat is voorzigtigheid en wijsheid; dat is Europa waarborgen geven van rust. Zoodanig is het programma van den heer *Guizot*, door de schande ontworpen, en door de slaafschheid geschreven. De vreemdeling heeft dat programma bevolen, en de behendige rapporteur heeft zelfs niet verbloemd, dat men eene staatkunde, die uitsluitend Fransch is, bestrijden moest. Buig u dan voor den heer *Jouffroy*! Bewonder dat edel gemoed in zijne belangeloze vereering van den heer *Guizot*! Binnen de staatkunde van stilstand, buiten de staatkunde van laagheid; ziedaar de weldaden, die hij aanbiedt. De kamer is het aan zich zelve verplicht een brevet van langdurigheid aan het ministerie van het buitenland te geven, en de heer *Jouffroy*, de wijsgeer, die de onsterfelijkheid door zijne boeken niet heeft kunnen verwerven, heeft er nu aanspraak op door zijn rapport.

— Het *Journal des Débats*, daarentegen, juicht het rapport van den heer *Jouffroy* ten sterkste toe, en plaatst de onbestaanbaarheid van de verwijten der partijen tegen de staatkunde van den heer *Guizot* en van hunne dagelijksche berigten, dat het buitenland ten oorlog gereed is, in het sterkste licht. Het tart hen uit, om die staatkunde nu te behandelen op de tribune. Meest opmerkelijk zijn op nieuw de zinsneden, welke dat dagblad toewijdt aan de ingestelde vervolging tegen de dagbladen. Wij hooren, zegt het, sinds eenigen tijd van niets anders spreken dan van de vervolgingen tegen de drukpers. Velen echter beweren, integendeel, dat het de drukpers is, die de regering en de maatschappij vervolgt. Hebben die vervolgingen plaats niet in het belang der openbare orde, maar van het ministerie; strekken zij om den mond te stoppen niet aan schennis en laster, maar aan eene beoordeeling, die zelfs in hare overdrijving geoorloofd en wettig is, dan is dat gemakkelijk uit te maken, en wordt het ministerie, dat aan de ka-

mer, van al wat het verrigten doet, rekenschap schuldig is, door de onschendbaarheid der justitie niet beschut. Is de hoofdredacteur van een dagblad gevangen genomen, om een eenvoudig vergrijp van de pers, dan bestaat er misbruik van gezag. Is hij echter gevangen genomen ter zake van vervalsching, dan heeft de gewone regtspleging haren loop. Wij voor ons vinden het roegvaardig en noodzakelijk, dat hoon, laster en schennis worden te keer gegaan; heeft het ministerie iets anders gedaan, dan is het schuldig, en in dit geval boven wij der oppositie, dat wij ons met haar zullen vereenigen.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, 25 maart 1840. De koning heeft zich zelve overwonnen! Juicht Nederlanders over eenen triomf, waarop zoo weinigen der helden, wier naam eenmaal de wereld vervulde, hebben kunnen bogen. Juicht, over eenen triomf, die niet behaald is ten koste van bloed en tranen, en die echter in de geschiedrollen zal staan opgeteekend onder de glorierijkste feiten van het huis van Oranje, met welks roem de roem van Nederland zoo innig verbonden is, en welks luister zoo heerlijk op ons afstraalt. De vorst, die ons regeert, heeft gezegpraald over zijn eigen hart, — daartoe behoort meer zelfverloochening dan om zijn leven aan het vaderland ten offer te brengen; hij heeft de zegen behaald op zijne neigingen, — dat vereischt meer moed en volharding dan om rijken te veroveren en volkeren ten onder te brengen. De vorst, die zulk eene deugd ten toon spreidt, heeft regt op onze bewondering, maar wanneer hij dit doet om zijn getrouw volk verdriet te besparen en deszelfs rouw in vreugde te veranderen, dan verdient hij leveus onze innigste liefde, onze hartelijkste dankbaarheid. Ja landgenooten! God heeft onze bede verhoord, en onze eerste daad zij dan ook een lofzang; ten Hemel opgezonden. God heeft het hart van onzen koning bewogen, en nu kan Nederland weer juichen. Laat ons nu ook vooral toonen, hoe zeer wij op prijs weten te stellen het groote offer dat de koning op het altaar des vaderlands gebragt heeft. Dat daarom, zoo mogelijk, onze trouw en getrouwheid verduubelen, dat wij, wat er ook gebeure, ons vertrouwen op 's konings wijsheid niet verliezen, en nooit wanhopen des stem zijns volk tot hem te zien doordringen. Dat het gebeure ons vooral tot les verstreke, om, telkens wanneer wij overtuigd zijn, dat het de zaak van het vaderland en van den troon geldt, eerbiediglijk doch ernstig en onvermoed, onze wenschen te betonen door middel van de vrije drukpers aan het hoofd van den staat kenbaar te maken. Zijt verzekerd, Nederlanders, dat waar een vorst als *Willem I* het land regeert, de rede, in weervil van de schijnbaar onoverkomelijke beletselen, eindelijk zal zegeprelen. De koning heeft zich zelve overwonnen. Het hoofd van den vorst, die dat heeft kunnen doen, waar het eene zaak gold, die hij voor het geluk zijns levens noodig rekende, is te verlicht, zijn hart is te edel en te grootmoedig, dan dat hij lang de wezenlijke behoeften zijns volks miskennen, en ongeueigd wezen zoude om deszelfs redelijke wenschen te vervullen.

Ons gemoed is te vol van vreugde, dan dat het ons mogelijk zou wezen meer uit te weiden over het heugelijke nieuws, dat wij heden het vaderland aankondigen. Nog eenmaal dan: juicht Nederlanders, de koning heeft zich zelve overwonnen. Eere zij God, dank, duizendwerf dank zij den geliefden vorst.

(Handelsblad van 26 maart 1840)

Amsterdam, 22 febr. Uit eene goede bron wordt uit 's Gravenhage ons gemeld, dat aldaar gisteren de tijding is aangekomen, dat te Berlijn Z. M. koning *Willem Frederik* graaf van Nassau, in het huwelijk is getreden met de gravin *Henriette d'Oultremont*.

(Handelsblad.)

— Uit Berlijn, onder dagteekening van den 17de dezer, schrijft men ons het volgende:

Dezen morgen is Z. M. koning *Willem Frederik* graaf van Nassau, voormaals koning der Nederlanden, op het paleis van H. K. H. prinses *Albert*, naar katholijk en protestantsch kerkgebruik, met mevrouw de gravinne d'Oultremont in den echt verbonden. De getuigen bij deze plegtigheid waren HH. KK. HH. prins en prinses *Albert*, de Nederlandsche gezant, graaf de *Perponcher*, en de generaal *Brauwitsch*.

(Avondbode)

's Gravenhage, 21 febr. In de residentie is overleden de Hoog Edel Gestr. heer mr. E. C. Verheul, voormalig raadshier in het hoog gerechtshof alhier en ridder der orde van den Nederlandschen leeuw.

Leiden, 21 febr. In het afgelopen academie-jaar, 8 februari 1840 tot 8 februari 1841, zijn aan de hogeschool alhier gedaan honderd en vijf promotiën, als:

in het Romeinsche en hedendaagsche regt 50, in *jure romano* 3, in de geneeskunde 24, en daarenboven nog 15 in de vroedkunde en 7 in de heekunde in de bespiegelende wijsbegeerte en fraaije letteren 4, in de godgeleerdheid 2. Al deze promotiën zijn geschied na de gewone examina. Promotiën *honoris causa* hebben niet plaats gehad.

ARHEM, 23 Februari.

De *Staats Courant* van gisteren bevestigt de benoeming van den heer van *Zwijlen van Nijvelt* tot directeur-generaal van Eeredienst, waarvan gisteren reeds gewag gemaakt werd. De afstreding van den heer van *Pallandt van Keppel* schijnt ons allezins lofwaardig; wij begrijpen de gehechtheid aan portefeuilles, bij veranderden regeringsgeest niet; zich tegen den algemeenen zin aan dezelve te klemmen, schijnt weinig gevoel van eigenwaarde aan te duiden. Van een minister, in constitutionele staten, verwacht men iets anders dan van een weerwijzer, die met alle winden mededraait. — Wat nu de benoeming van den heer van *Zwijlen* betreft, die gewezen gezant te Konstantinopel moge een geschikt directeur-generaal van Eeredienst zijn; wij gelooven dat er weinig voorloopige studiën toe vereischt worden en dat nagenoeg iedereen, mits hij een verlicht verstand hebbe, daartoe geschikt is. En daar een ieder zulks aan den heer van *der Cappellen* in hooge mate toeschrijft, zoo hadden wij denzelven liever met bovengemelde betrekking bekleed gezien dan den heer van *Zwijlen*, die tot de zoogenaamde *Proomen* moet behooren, en wiens vrijzinnigheid door velen wordt betwijfeld. Algemeen schijnt echter te worden aangenomen dat de heer van *Zwijlen* in geen geval gevaarlijk zou zijn noch willen zijn, voor eene constitutionele regering, ware hij geplaatst in een vrijzinnig kabinet. In een kabinet echter, waarin de ministers der vorige regering nog de meerderheid hebben, of met ééne stem kunnen krijgen, ware men van meer bekend vrijzinnig karakter, der constitutionele partij welgevalliger geweest. Het geldt hier toch niet alleen den directeur-generaal van Eeredienst, maar ook het lid van den Raad van Ministers.

Mengelwerk.

Handelingen van het Departement der Opperhoutvesterij.

(Ingezonden.)

Wanneer men regter in zijne eigene zaak is, wie zal dan voor *regtvaardigheid* instaan!

Men leze en oordeele:

Ik woon boiten en ben liefhebber van de jagt. — Mijn jager, sedert het jaar 1821 buitengewoon opzigt der jagt, en tevens partikulier oppasser in mijne eigene jagten, is een man van gevorderden leeftijd en heeft een huisgezin, bestaande uit zijne vrouw en zeven kinderen, te onderhouden.

In de maand november 1839 was ik, met mijnen jager en een staande hond, jagende onder *Noordwijkerhout*, in publiek veld. — Mijn hond vervolgt een haas, en, eer wij het vermoeden, heeft hij denzelven in een verder liggend privaat bosch gedreven. Het is ter aanwernood een paar minuten geleden, dat wij den hond missen en hem willen zoeken, toen wij den huisknecht, die te gelijker tijd opzigt is van de jagt van den houtvester *VERSTER VAN WULVENHORST*, op ons zien aankomen, en nagenoeg in hetzelfde oogenblik komt mijn hond mede weder aanloopen.

De opperhoutvester *MARTINUS WULFSEY*, maakt met mijnen jager een afspraak en een oogenblik later komt ook de houtvester *VERSTER* met het bosch te voorschijn, en gelast den huisknecht en opzigt *WULFSEY*, om mijnen jager te callangeren, vermits mijn hond in eene privatiere jagt had gedreven.

De zaak was, van alle kanten beschouwd, onwettig en onbillijk; doch de houtvester *VERSTER* wilde naar geen reden hooren.

Toen mijn jager vervolgens bij hem komt om nogmaals over de callange te spreken, zegt de houtvester dat hij hem vrijlaat om voor een gering deel der boete te *transigeren*. Dit had ik echter mijnen jager verboden, alzo hij zich daardoor voor *schuldig* zoude erkennen, hetgeen hij niet was.

Mijn jager wordt daarop in regten betrokken, en voor het kantongeregte te *Noordwijk* wordt de callange als *onwettig* vernietigd. — Men is echter niet voldaan; de man wordt voor de arrondissements-regtbank van *Loosdrecht* gedaagd; doch ook daar wordt hij vrijgesproken. — Nog is de vervolgzucht niet bevredigd; de zaak wordt voor den *Hoogen Raad* gebracht; doch ook die laat mijnen jager voor onschuldig.

In regten kan hij nu niet verder vervolgd worden; maar er bestaan altijd middelen om den geringen man ongelukkig te maken.

De aanstelling van mijnen jager tot buitengewoon opzigt der jagt, moest (zoo luiden de voorschriften ten deze) telken jare door den houtvester van het district *geviseerd* worden. — Na dus voor het kantongeregte te *Noordwijk* van de bedoelde callange te zijn vrijgesproken, begeeft mijn jager zich naar den houtvester *VERSTER*, met verzoek zijne aanstelling, even als gewoonlijk, te willen viseren; doch deze weigert zulks, omdat de regterlijke vervolgingen nog moesten voortduren.

Zes maanden later, toen de *Hooge Raad* die vervolgingen had doen eindigen, gaat mijn jager op nieuw naar den genoemden houtvester, om zijne aanstelling te doen afleekenen; maar wordt wederom afgewezen met de woorden: »dat hij, houtvester, die aanstelling, zonder last van hooger hand, niet meer wilde viseren.»

Ziedaar dus de aanstelling krachteloos en mijn jager, zonder eenige wettige reden, zoo goed als ontzet, uit zijne betrekking van opzigt der jagt.

Ik had mij reeds eenmaal per rekwest aan het departement der opperhoutvesterij over de zaak geadresseerd: doch daarop eene dispositie ontvingen, die, waarschijnlijk zeer goed voor het doel geschikt, echter zoo regtsgeleerd was, dat dezelve volstrekt niet was te begrijpen.

Nu echter wendde ik mij in de maand juli 1840 per rekwest aan den koning, en legde de handelwijze van den houtvester *VERSTER*, die verre was van die welke men van eenen ambtenaar mocht verwachten, aan *Zijne Majesteit* bloot. Ik had gehoopt dat ik, die de verplichtingen, welke als burger van den staat op mij rusten, gereedelijk erken, en alle belastingen en regten bereidvaardig voldoe, ook mijne bezwaren over de onbillijke handelingen van eenen ambtenaar, onder de aandacht van het hooge bestuur mogt brengen. Wat echter is het antwoord op mijn verzoekschrift? — Eene dispositie van het departement der opperhoutvesterij, in dato 28 oktober 1840 n. 27, luidende als volgt:

» De opperhoutvester, krachtens de magtiging des konings van den 5^{den} dezer maand, n. 16, beschikkende op het rekwest van P. J. E... te Lisse, houdende klagten over de handelingen van den houtvester in het eerste jagtdistrict van Zuid-Holland, wegens het niet geviseerd hebben der commissie van H. v. d. L... (dit is de naam van den opzigt) geeft aan den rekwestrant te kennen, dat de voormelde commissie is ingetrokken, enz.»

Ik lees daarin: *krachtens de magtiging des konings!* — Zoude ik hieruit moeten begrijpen, dat de opperhoutvester door den koning gemagtigd is geworden, om een man, die twintig jaren, in betrekking van opzigt der jagt, zijn pligt heeft gedaan, zonder reden aan den dijk te jagen? — Met dit denkbeeld kon ik mij niet vereenigen, en blijkbaar, dacht mij, was de koning niet goed omtrent de zaak ingelicht. Ik wendde mij dus in de maand december II, nogmaals per rekwest tot *Zijne Majesteit WILLEM II*; doch ik moet veronderstellen dat hoogstdezelve geene meerdere indicatingen ten dezen ontving dan *Zijne Majesteit WILLEM I*, want de dispositie, welke op dit verzoekschrift volgde, luidde aldus:

's Gravenhage, 8 jan. 1841.

Opperhoutvesterij, No. 85.

» De opperhoutvester, krachtens de magtiging des konings van 11 december 1840, no. 171, beschikkende op het rekwest van P. J. E..., rentenier, wonende te Lisse, zich bij herhaling beklagende over de handelwijze van den houtvester in het eerste jagtdistrict der provincie Zuid-Holland, en strekkende tot herstelling van H. v. d. L... als opziener der jagt, geeft aan den adressant te kennen, dat er geene termen zijn gevonden om op de beschikking van 28 oktober II, no. 27, terug te komen.»

Dus moet ik zwijgen, want wat zoude het mij baten of ik mij nader over de zaak adreessoerde, daar de verzoekschriften toch allen dezelfde weg opgaan, en ik uit den loop der zaak niet te maken maak, dat wanneer een departement voor of tegen een verzoek heeft geadviseerd, het zij dan *billijk* of *onbillijk*, geene gronden kan aanvoeren, hoe wettig of onwettig, welke hetzelfde van meening van anderen. — Indien mijn vermoeden juist is,

zal dan niet met mij eene instelling betreuren, die de deur sluit voor regt en billijkheid?

Doch hoe is het departement der opperhoutvesterij er toe gekomen om mijn jager als opzigt te ontslaan? — Is dit om een subaltern ambtenaar (de houtvester *VERSTER* namelijk) de hand boven het hoofd te houden, en niet te willen toestemmen dat die ambtenaar *onwettig* heeft gehandeld door zijn *visa* op de aanstelling van mijnen opzigt te weigeren, na vooraf dien opzigt even *onwettig* te hebben doen callangeren, blijkens de procedures voor drie regtbanken daarover gevoerd?

Of, zoude men haast vragen, heeft het departement der opperhoutvesterij zich door den houtvester *VERSTER* laten gebruiken om zich te wreken over de klagten welke ik, ten aanzien zijner onbillijke handelwijze, heb uitgebragt?

Mogt dit zoo zijn, waarom heeft men dan een arm man tot slagoffer gekozen, die geen schuld aan deze klagten had? — Waarom heeft men die *reprailles* niet tot mij-zelf uitgestrekt? — Er is immers reeds zoo veel gedaan om die kleine genoegens der jagt, vooral in het eerste jagtdistrict van Zuid-Holland, te beperken en te verbitteren. — Ongelet de *naauwgezette* surveillance over hen die niet stroopen, zijn immers nagenoeg alle domein-gronden afgepald, en worden alléén door den houtvester bejaagd. — Men had dan toch met *advocatische sluwheid* of *aristocratische heerschzucht*, nog wel het een of ander ter veronagenaming kunnen uitvinden.

Of wel — doch dit mag men niet denken — zoude men er soms iets edels in vinden om een vader van zeven kinderen in het ongeluk te storten, alléén om de nimmer toepasselijke reden dat hij iemand dient, die geene onwettige daden voor wettig wil erkennen, al zijn ze ook door ambtenaren bedreven?

En dit geschiedt in Nederland!!!

Lisse, 19 februari 1841.

P. J. E.

Bela.

Uit de papieren van eenen Russischen officier aangaande zijde van den Kaukasus.

(Uit het Russisch van *MICHAEL LERHOFF*, naar het Duitsch van *K. A. BARNHAGEN* vertaald.)

(Vervolg van no. 35.)

Zij bonden bij gebrek van klemsleden de raderen met kettingen vast, om ze in het afrollen tegen te houden, namen de paarden bij den toom, en begonnen om laag te rijden; regts waren rotsen, links zulk een afgrond, dat een geheel dorp van *Ossetijnen*, die op den bodem van den afgrond woonden een zwaluwennest geleek; ik sidderde bij de gedachte, dat dikwijls midden in den nacht, langs dezen weg, waar geen twee wagens elkander voorbij kunnen, wel tien maal 's jaars een koerier rijdt, en toch niet uit zijne schommelende kar glijdt. Een van onze voerlieden was een beer uit *Jaroslaw*, de andere een *Ossetijn*. De *Ossetijn* leidde met alle mogelijke voorzichtigheid het achterpaard bij den teugel, en spande van tijd tot tijd de voorpaarden uit, maar onze zorgeloze Rus steeg niet eens van den bok af. Toen ik hem zeide, dat hij wel wat meer voorzorg mocht nemen, al was het dan maar alleen uit liefde voor mijn valies, dat ik volstrekt niet van plan was in de diepte na te klouteren, antwoordde hij mij: Ei, mijn heer! met Gods hulp komen wij er even zo goed als hij — het is niet voor de eerste keer, — en hij had gelijk: zonder dat hadden wij er waartijk niet kunnen komen, en intusschen kwamen wij er toch even goed als de ander die zoo vele voorzorgen noodig meende. Als de menschen meer jazigt hadden, zouden zij zich overtuigen, dat het leven zoo veel niet waard is, om daarover zoo bekommerd te zijn.

Maar wellicht wenscht gij, lieve lezer! het einde van *BELA*'s geschiedenis te vernemen? Daarbij moet ik u vooreerst herinneren, dat ik geene novelle schrijf, maar reisanteekeningen; gevolgelyk kan ik den lezer niet eerder laten vertellen, dan hij indertijd heeft gedaan. Hebt dus een weinig geduld, of als gij niet wilt, paar kolommen over, ofschoon ik u dat niet kan aanraden, wijl de oertogt over den *Kaukasus* (of zoo als de geleerde *CAMBA* hem noemt) den *St. Caristoffelsberg* nader aandacht wel verdient. In 1800 daalden wij van den *Godberg* in het *Duitschland* neder... Dat is een romantische naam! Gij meent daarbij reeds het hol van *dezen* *hopen* *geest*, tusschen onbestijgbare rotsen te zien. — Maar, zoo was het niet, de benaming van *Bela* is valsch: hier was voorheen de grens van *Grusie*, en dus de grensline die in het *Russisch Tscherta* heet, hiervan maakten nu de bewoners *Tschort*

in het Russisch duivel. Dit dat was geheel met bevrorenen sneeuw overdekt, die ons levendig genoeg aan Saratoff, Tamboff en andere liefelijke oorden van ons vaderland herinnerde.

» Daar is de Kruisberg ook! » zeide de kapitein tot mij, toen wij in het duivensdal waren afgedaald, op een heugte zijzende, die met sneeuw overdekt was; op den top verhief zich een zwart steenen kruis, waar langs een nauwelijks bemerkbare weg liep, dien slechts dan pleegt te berijden, wanneer de zijweg door de sneeuw versperd is; onze voerlieden verklaarden dat er nog geene lawinen gevallen waren, en bragten ons om de paarden te verschoonen langs den slingerenden zijweg. Waar de beide wegen uit een liepen, troffen wij een vijftal Ossetijnen aan; zij boden ons hunne diensten aan, en, aan de raderen hangende, trachtten zij onze karren voort te slepen en tegen te houden. En zeker, de weg was gevaarlijk. Reeds hingen sneeuwmassa's boven onze hoofden, die gereed scheenen bij den eersten windvlaag in de kloof neder te storten; de enge weg was soms met sneeuw bedekt, die op eenige plaatsen onder onze voeten brak, op andere, door de werking der zonnestralen en nachtvorst, in ijs veranderd was, zoo dat wij zelve moeite hadden er door te komen. De paarden vielen telken reize; links gaapte een diepe rotskloof, waarin een beek bruisde, die dan door een dunne ijskorst bedekt was, dan over zwarte steenen voortschuidde. In twee uren konden wij nauwelijks den Kruisberg omtrekken, — twee versten in twee uren! Onderwijl waren de wolken gedaald, er viel hagel en sneeuw; de wind huilde in de kloof, en sloot als de roover NACHTIGAL — van wien de overlevering zegt, dat zijn fluiten van het eene einde van Rusland, tot het andere hoorbaar was, en weldra was het steenen kruis in nevelen gehuld, die bij wolken, de een donkerder en dikker dan de andere, uit het Oosten kwamen aandrijven. — Bij gelegenheid van dit kruis moet ik melding maken van de zonderlinge, doch algemeen verbreide overleveringen, alsof keizer PETER bij zijnen togt door den Kaukasus hetzelfde had laten oprigten; maar vooreerst was PETER alleenlijk in Daghestan, en ten tweede staat er met groote letters op het kruis geschreeven, dat het op bevel van den graaf RAKHOMOFF, en wel in het jaar 1824 werd opgerigt. Maar de overlevering heeft zich in weerwil van het opschrift zoo ingeworteld, dat men werkelijk niet weet wat men gelooven moet, vooral daar wij niet gewoon zijn, veel geloof aan opschriften te hechten.

Wij hadden tot aan het posthuis Kobi, over met ijs bedekte rotsen, en door diepe sneeuw, nog ongeveer vijf versten af te leggen. De paarden waren vermoeid, wij verstijfd van koude, en de sneeuwjagt woedde sterker en sterker, juist als in onze noordsche vaderlandsche streken; alléén was het zingen des winds nog treuriger en weemoediger. » Ook gij verbaanene, » dacht ik bij mij zelve: » gij weent over uwe uitgestrekte, opene steppen! daar kunt gij uwe koude vliengelen ontvouwen, maar hier is het u naar en benaauwd, als den adelaar, die met geschreeuw tegen de tralies van zijne ijzeren kooi opvliegt.

— Het ziet er boos uit! — zeide de kapitein: ziet eens, gindem niets zichtbaar als nevelen en sneeuw; wij kunnen er maar op voorbereid zijn, dat wij in den afgrond storten of in een sneeuwhoop blijven steken, en daar verder beneden heeft zich de Baidara zoo uitgebreid, dat men daar ook niet door kan komen. Dat hun de . . . met die Aziaten! Zoo de menschen, zoo de rivieren, nooit kan men zich op hen verlaten. De voerlieden spoorden met schreeuwen en schelden de paarden aan, die zich snuivende inspanden, maar om niets ter wereld van de plaats wilden, in weerwil van de aanmaningen der zweepen.

» Mijne heeren, » zeide eindelijk een der voerlieden, » het is hier alles te vergeefs, wij komen zoo niet naar Kobi: staaf gij toe dat wij links afslaan, terwijl het nu nog mogelijk is? Daar op die helling is iets zwarts, — het zijn hutten: daar houden altijd bij storm de reizigers op; zij zeggen, dat zij er ons heen zullen brengen, als zij een drikveld krijgen, voegde hij er bij, op de Ossetijnen wijzende.

— Ik weet het, vriendje, ik weet het buiten u, zeide de kapitein, o die schelmen! zij zijn gereed zich in stukken te laten scheuren, om ons maar een drinkgeld af te dwingen.

» Maar gij moet toch ook bekennen, » zeide ik, » dat wij er zonder hen nog veel erger aan toe waren.

— Het is zoo, het is zoo — bromde hij, dat zijn mij voerlieden, zij raiken het waar zij winst kunnen hopen, alsof het zonder hen niet mogelijk was den weg te vinden.

Onderwijl vervolgde MAKIM MAXIMITSCH dus zijn verhaal.

— KASBITSCH liet zich niet weder zien. Maar, ik weet niet hoe dat kwam, ik kon mij de gedachte maar niet uit het hoofd zetten, dat wij nog wel iets van hem zouden vernemen, en hij iets kwaads in den zin had.

— Nu gebeurde het dat PETSCHORIN mij eens overhaalde, met hem op de wildzwijnen-jagt te gaan; ik had lang geweigerd; trouwens het was niets nieuws voor mij, en kon mij niet vermaken. Maar hij sleepte mij toch met zich mede. Wij namen vijf soldaten mede om ons te begeleiden, en braken 's morgens vroeg op. Wij trokken tot tien uur door moeras en bosch rond, maar wij kregen geen wild te zien. — » Ik geloof dat wij best deden, met terug te keeren, » zeide ik: waarom hier eigenzinnig te zijn? het is klaar dat dit geen gelukkige dag is. » Maar GRIGORIË ALEXANDROWITSCH wilde in weerwil van hitte en vermoeijenis niet zonder buit terugkeeren: zoo was hij nu eenmaal; wat hem inviel moest geschieden; baarblijkelyk had zijne moeder hem reeds in zijne kindsheid bedorven. . . Eindelijk tegen den middag vonden wij het verwenschte wild zwijn: — paf! paf! . . . maar het was mis; hij vlugte in het riet — het was nu eenmaal een ongelukkige dag! . . . Nadat wij een weinig hadden uitgerust, namen wij de terugreis naar huis aan.

Wij reden naast elkander, zwijgende, de tengels los in de hand, en waren reeds tamelijk dicht bij de vesting; zij was alleen nog maar door de struiken voor ons oog verborgen. Plotselings een schot . . . wij zagen elkander aan. Hetzelfde vermoeden rees bij ons beiden op; hals over kop vlogen wij op het schot toe, — wij zien rond: op den wal is een hoop soldaten verzameld, en zij wijzen naar het open veld, en daar vliegt pijnsnel een ruiter, die iets wits voor zich op het zadel houdt. GRIGORIË ALEXANDROWITSCH gaf een' luiden schreeuw, niet slechter als een der beste Tschetschenzen zou gedaan hebben; hij haalt het overtreksel van de buks, en voort gaat het — ik hem achter na.

Gelukkig waren onze paarden, ten gevolge der ongunstige jagt niet vermoeid; zij rekten zich onder het zadel uit in vollen ren, en met ieder oogenblik kwamen wij nader en nader. . . Een eindelijk herkende ik KASBITSCH, maar ik kon niet onderscheiden, wat het was dat hij voor zich hield. Ik was PETSCHORIN weder op zijde, en riep hem toe: » Het is KASBITSCH! » Hij wierp mij een' blik toe, knikte, en gaf zijn paard de sporen. (Vervolg hierna)

Advertentien.

Met 1°. Mei 1841 te Huur:

Het BUITENVERBLIJF, RUST-PLAATS genaamd, gelegen op een half uur afstands van de stad Arnhem, aan de Klingelbeek, tusschen den Rijn, den waarschijnlyk aan te leggen Spoorweg en den Utrechtschen Straatweg, geheel waterrij, en bestaande in een zeer logeabel HEEREN-HUIS, KOETSHUIS, STALLING voor vijf Paarden, en omliggenden VRIJEN TUIN; het alles een zeer vrolijk uitzigt hebbende op den Rijnstroom, den verwacht wordenden Spoorweg en de tegenover liggende Betuwe; van goede Buurt, en aangename Wandelingen omgeven. Informatien zijn te bekomen ten Kantore van den Heer Mr. G. VAN ECK Notaris te Arnhem.

SOCIETEIT BURGERLUST TE NIJMEGEN.

Men vraagt tegen 1°. Mei dezes jaars eenen KASTELEIN voor de Societeit Burgerlust te Nijmegen. Die daartoe geschikt of geneegen zijn, worden verzocht zich te adresseren:

- 1°. Of in persoon, des Donderdags, Vrijdags en Zaturdags den 11, 12 en 13^{den} Maart aanstaande, van des namiddags vier tot acht ure, in het lokaal der Societeit aan het Valkhof te Nijmegen.
- 2°. Of met franco brieven vóór den 10^{den} Maart aanstaande, bij den Secretaris mede Directeur der Societeit, den Heer J. A. POOL, Procureur in de Burgstraat te Nijmegen, bij wien, alsmede in het gemelde lokaal, de voorwaarden ter lezing liggen.

Bij voorkeur zullen in aanmerking worden genomen zoodanige Sollicitanten, welke de gelijke be trekking meermalen hebben vervuld, deswegens bewijzen van bekwaamheid en goet gedrag overleggen, en niet bezwaard zijn met een talrijk huisgezin.

+++ Eene FATSOENLIJKE DAME, van gemiddelden ouderdom, verlangt binnen + eene maand in de Stad Doesborgh, bij fatsoenlijke lieden, IN WONING, (Kost, Brand en Licht daaronder begrepen.) Tot inwoning worden ten minste twee KAMERS vereischt. Overigens zal een aangenaam verkeer bijzonder in aanmerking worden

genomen. Met opgave van naam, stand, en daartoor jaarlijks gevraagd wordende som, adresseren men zich met franco brieven onder Letter E. aan den Boekhandelaar A. VAN HOOGSTRAATEN JR. op de Plaats, te 's Gravenhage.

STOOMVAART VOOR DEN NEDER- EN MIDDEN-RIJN, GEVESTIGD TE DUSSELDORP.

De Stoombooten dezer Maatschappij hebben hunne geregelde dagelyksche dienst, tusschen Dusseldorf en Ments wederom hervat, en varen met de maand Maart, provisorieel

TWEE MAAL 'S WEEKS

Tusschen Dusseldorf en Rotterdam, vice versa, te weten:

Van Dusseldorf naar Arnhem, Elken Maandag en Donderdag, des avonds ten 11 ure, (beginnende met den 1sten.)

Van Arnhem over Vreeswijk naar Rotterdam, Elken Dingsdag en Vrijdag des morgens omstreeks ten 9¹/₂ ure, (beginnende met den 2^{den}.)

Van Rotterdam over Vreeswijk naar Arnhem en Dusseldorf,

Elken Woensdag en Zaturdag des morgens ten 6¹/₂ ure, (beginnende met den 3^{den}.)

Vertrek van Arnhem des namiddags omstreeks ten 4 ure.

De Dienst tusschen Utrecht en Vreeswijk en tusschen 's Gravenhage en Rotterdam, wordt op de gewone wijze, voortdurend, door doelmatige Rijnvaarten onderhouden, die de Reizigers van- en naar de Stoombooten brengen.

Nadere inlichting bij de Agenten; te Arnhem bij C. W. BALCK.

Marktprijzen.

Nijmegen, 22 februari 1841.

Tarwe ging goed af; — Honglandsche f 9 à f 9,75; — gewone soorten f 8 à f 8,75; — geringe kwaliteiten f 7,75 à f 7,90; — Rogge zeer willig opgegruimd à f 5,50 en f 5,80; — Gerst zeer schaars en begeerd; — Winter f 4,75 à f 5; — Zomer f 4,50 à f 4,90; — Boekweit, in een doen, f 5,50 à f 5,75; — Haver willig à f 2,50 en f 2,80; — Koolzaad slap à f 12,50 en f 13,25; — Kloverzaad à 40 en 52 cents per Nederlandsch pond; — Groene Erwt à f 7,25; — Witte à f 6,20 en f 7.

Waterhoogte te Arnhem

Den 23 Feb. 3 El 3 Palm 0 Duim; gev 0 Duim; gev. 15 D.

Prijs-Courant der Effecten.

	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten 4 ¹ / ₂ u.
MAANDAG 22 FEBRUARI.			
NEDERL., Werk. Schuld à 2 ¹ / ₂ pCt.	50 ¹ / ₂	50 ¹ / ₂	50 ¹ / ₂ a ¹ / ₂
Dito Dito . . . » 5 »	97 ¹ / ₂	97 ¹ / ₂	97 ¹ / ₂
Uitgestelde Schuld . . . »	82		
Kansbiljetten f	22 ¹ / ₂	22 ¹ / ₂	22 ¹ / ₂ a ¹ / ₂
Amortisatie-Syndicaat. à 4 ¹ / ₂ pCt.	86 ¹ / ₂	86 ¹ / ₂	86 ¹ / ₂
Dito Dito . . . » 3 ¹ / ₂ »	70 ¹ / ₂		
Handelmaatschappij . . . » 4 ¹ / ₂ »	159 ¹ / ₂	160	159 ¹ / ₂ a ¹ / ₂
Nieuwe Dito . . . » 4 ¹ / ₂ »			
Nieuwe Dito 1837 . . . » 4 ¹ / ₂ »			
Oostindische Leening » 5 »	94 ¹ / ₂	94 ¹ / ₂	94 ¹ / ₂
Spoorweg Haarlem . . . »			
Aand. Rijn-Spoorweg . . . » 4 ¹ / ₂ »			
FRANR. Inschrijf. G B. » 3 »			
SPANJE. Leening Ardoins » 5 »	21 ¹ / ₂	22 ¹ / ₂	22 ¹ / ₂
Dito onbep. stuk. » 5 »			
Passive »	6 ¹ / ₂		
Deferred »			
Fransche Uitgestelde »	6 ¹ / ₂		
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3 »	16 ¹ / ₂	17	
RUSL. H. & C. 1898, 1816. » 5 »	104 ¹ / ₂		
Dito 1828, 1829 . . . » 5 »	104 ¹ / ₂	104 ¹ / ₂	
Dito 1831, 1833 . . . » 5 »	97 ¹ / ₂	97 ¹ / ₂	
Oblig. bij Hope . . . » 4 »	87 ¹ / ₂	87 ¹ / ₂	
Oblig. te Londen . . . » 5 »			
Dito te Hamburg . . . » 5 »			
Inschrijving in Assign. » 6 »	68 ¹ / ₂		
Certific. van dito . . . » 6 »			
POLEN. Aandeel. à fl 300 » f			
Dito à fl 500 » »			
OOSTER. Aand. à fl. 100 » f			
Dito à fl 250 » »			
Metalliek » 5 »	103 ¹ / ₂		
Dito » 3 »			
Dito » 2 ¹ / ₂ »			
BRAZILIE. Dito dito » 5 »	74 ¹ / ₂		

Te Arnhem, bij G. A. THIELE, Boekrukker.